

GARAGE, AV ERNST BILLGREN.
 HUR SKAPAR MAN ETT GARAGE
 SOM INTE BARA ÄR ETT
 GARAGE? ENKELT, MAN LÅTER
 ERNST BILLGREN INREDA!

TEXT: R. PETERSSON. FOTO: P. GUNNARS.

Det dunkla ljuset i garaget i Stockholms utkanter avslöjar först ingenting av den stora hemligheten. Istället domineras intrycket av den nästan övernaturliga glansen i lacken hos de fyra klassiker som bor i garaget.

Ågaren smyger in, larmar av och skruvar upp ljuset – och vips har vi förflyttat oss från ett garage till ett galleri!

Allt är genomtänkt i minsta detalj och ljuset är av den där nakna, neutrala sorten som inte tar något av konstverken. Rena galleriljussättningen. Vi behövde inte ta in en enda extra lampa för att ta bilderna. Allt är taget i befintligt ljus.

Ett klart konststycke.

Ågaren berättar: "Det hela började med att jag gick på en Ernst Billgrenutställning på Liljevalchs samtidigt som jag höll på att bygga garaget, jag tror det var år 2000."

"Där, i ett rum, stod en rad pelare med foten i gjuten brons och tanken att de skulle passa i garaget slog mig direkt."

Det visade sig att några av pelarna redan visats på Galleri Bohman 1998 och att en del av dem gått till att inreda ett badhus i Skåne. Efter en första kontakt ville dessutom Ernst Billgren gärna inreda hela garaget istället för att bara bidra med några pelare.

Sagt och gjort, projektet satte igång och blev mer omfattande än det från början var tänkt. Bland annat hämtade Billgren inspiration från fönstersmygarna i det gamla boningshuset intill när han bestämde hur väg-garna skulle möta taket med en elegant rundning. På så vis skapades en samhörighet mellan det klassiska och det nybyggda.

En tredimensionell pappmodell visar hur Billgren tänkt och utifrån den skapades sedan hela insidan av garaget. Som utomstående undrar man givetvis hur det var att

Signerat

GARAGE

BILLGREN

"ETT GARAGE MED VETERANBILAR ÄR LITE SOM
ETT MAUSOLEUM, DÄR MAN BEVARAR MINNET AV
GAMLA VÄNNER OCH EN SVUNNEN TID."

"MILJÖN INBJUDER TILL EN STUNDS KONTEMP-
LATION, KANSKE TILL OCH MED TILLBEDJAN FÖR
GÅNGNA TIDERS HANTVERKARES KUNNANDE."

jobba med en konstnär när man ska inreda ett garage?

"Inga problem", berättar ägaren. "Tvärtom, han var oerhört professionell och dessutom den ende av 'hantverkarna' som gjorde sitt arbete i tid. Dessutom är Ernst Billgren nog den intelligentaste människa jag träffat, det var ett stort nöje att jobba med honom."

Att garaget tack vare utsmyckningen också blivit hela familjens glädjeämne är en bonus som man kan tillskriva Billgrens typiska djurmotiv.

"Varje gång barnbarnen är här måste de ner i garaget och klappa alla djuren", berättar ägaren. "För att göra det rätt måste de också gå in genom ena garageporten och klappa på den sidan, för att sedan gå ut och in genom andra porten och hälsa på resten. Det är fusk att gå rakt över Billgrens avgränsande golvmosaik."

Av ren nyfikenhet kastar jag mig över de böcker av och om Ernst Billgren som garageägaren lånat ut. Här hittar man ett intresse för klassiska bilar, främst amerikanska, redan i måleriet från 1980-talet.

Men det som fascinerar mig mest är den lilla skriften "Vad är konst? och 100 andra jätteviktiga frågor" skriven av Ernst Billgren. Bland de 117 (!) frågorna och svaren hittar jag slumpvis en där en bil får symbolisera konstutbildningen:

"Fråga 93. Varför slutar så många som gått på konstskola med konst efter utbildningen? Kort svar: De glömmer varför de började. Långt svar: Många börjar sin utbildning med stor iver och små kunskaper, som en bil med stor motor, men liten ratt. Ju mer man lär sig, desto större möjlighet får man att styra sitt konstnärskap (större ratt) och desto mindre blir motorn. Till slut har man en jätteratt och en motor som helt stannat. Ett problem är att ju mer man lär sig och ju bättre ideal man får, desto större blir glappet mellan vem man är och vad man gör och i det glappet slipper ledan in och bilen stannar."

När jag senare frågar Ernst Billgren om garageprojektet får jag också ett tänkvärt svar.

"Tanken var att ett garage med veteranbilar är lite som ett mausoleum, där man bevarar minnet av gamla vänner och en svunnen tid. Miljön inbjuder också till en stunds kontemplation och kanske till och med tillbedjan för gångna tiders hantverkarens och formgivarens yrkeskunnande."

Så sant. ■